Cornel Mihai Ungureanu
FLUTURE

Ştia că o vor găsi. Îi văzu de departe apropiindu-se. O văzuseră şi ei, plaja era pustie. Se întinse la loc în iarba pârjolită ce mai păstra încă mirosul de muşeţel, la marginea nisipului, sub salcâmul uscat. Printre crengile lui negre privi Golul.

* * *

Îşi amintea bine dimineaţa când începuse totul. Deşi, altfel, nu avea o memorie prea bună. Se trezise devreme. Îşi băuse cafeaua în bucătărie, ascultând la radio emisiunea matinală. Poliţia rutieră îndemna şoferii la o conduită preventivă. „Stop! Acum trec eu! Sună clopoţelul!" spunea un glas zglobiu de copil. Urmaşe vocea piţigăiată a unei profesoare de gimnastică: „Întinde, împinge şi un doi trei, întinde, împinge şi un doi trei. Respiraţi adânc…" Corina făcuse şi ea mişcările de înviorare, apatic, zâmbind. Plecase la Universitate din timp. Avea curs cu Aristide cel rău, un prof. exigent, ursuz, care păstra cu studenţii o relaţie distantă, impersonală. Niciun comentariu de-al lui nu ieşea din domeniul cursului pe care îl preda: statistica. Materia era şi ea greoaie, anostă. La Aristide picau cei mai mulţi. Studenţii nu îl iubeau. Nu îl iubeau nici profesorii, purtarea lui în cancelarie nu era diferită de aceea de la curs. Nu accepta şi nu făcea intervenţii. Corina se gândea la profesorul Aristide ca la un căţel urât cu care nimeni nu vrea să se joace. Singurătatea îl face să devină rău. Ei însă îi plăceau căţeii urâţi. Îşi luase la el lucrarea de licenţă. Se dusese de câteva ori să-i ceară sfaturi în legătură cu tema ei, să îi pună întrebări. Chiar dacă Aristide îi răspunsese morocănos, o ajutase, iar ea nu luă deloc în seamă acreala lui.

Plouase peste noapte. Aerul dimineţii era aburos. Corina trecuse pe lângă staţia de tramvai fără să se oprească. Agitaţia străzii începuse. Tramvaie ticsite duceau muncitorii spre uzinele din marginea oraşului. Vânzătorii de ziare şi de la micile chioşcuri îşi făcuseră apariţia. La break on through Corina trecu dincolo. Prin scara unui bloc ajunse în spate. Putea merge şi pe aici la Universitate, pe aleea asta paralelă cu strada, dar atât de diferită. Era linişte aici, cântau păsările, erau flori şi copaci, la doar câţiva paşi de tumult. Găsise un trandafir plin de noroi,

cu o urmă de pantof pe petalele roşii. Adunase şi câteva crengi căzute din plopi. O ramură de pin. Era convinsă că pentru ea le lăsase, cineva, în drum. Un fulg care pica dintr-un guguştuc era un semn. O minune. Mai mult timp pierdu cu melcii. Ieşiseră sinucigaş după ploaie. Îi duse spre presupusele destinaţii, certându-i cu glas tare. Apoi găsise pisoiul. Îl auzise mai întâi. Era lângă un tomberon, ţipa din toată inima. Era murdar şi plin de pureci, mititel, urât cu jegu' ăla la nas. Fu extrem de fericit de apropierea ei. Nimeni nu-l mai ţinuse probabil în braţe. Îl luă cu ea.

Sala de curs era plină. Tocilarii îşi ocupaseră locurile în primele bănci. Aşteptau dictarea, cu caietele şi pixurile pregătite. Acasă vor citi cursul, pentru a-l memora mai uşor în sesiune, vor lua note mari, îl vor uita, vor primi la sfârşit o diplomă de specialist cu care îşi vor apropia statutul de stâlpi ai societăţii. Răzvan o stigă din fundul sălii. „Ţi-am oprit loc!" „Nici nu era greu" răspunse ea. El râse. Acolo, pe penultimul rând nu se înghesuia nimeni.

„Ce naiba e acolo?" se speriase el de pisoi. „Cum îl cheamă?" „Dumitru" „Ce jegos e! De unde-l ai?" „De la tomberoane" „Şi îl ţii la curs? Dacă ţipă şi te prinde Aristide, te halește!" „Nu ţipă" „Şi pe urmă? Ce-ai să faci cu el?" Nu se gândise la asta, dar răspunsul îi veni firesc: „Îl duc acasă".

Dumitru nu miorlăi deloc în timpul cursului de două ore „fără pauză". Torcea. Corina nu luă cursul. Aici, în spatele clasei, vocea profului abia se auzea. Scrise mai întâi o poezie. Începu o scrisoare pentru un prieten. Se gândi ce bine ar fi acum la mare, fără nicio grijă, alta decât să stea întinsă pe nisip, să asculte ţipătul pescăruşilor, valurile, să bea cafea, să mănânce hamsii prăjite, să fumeze şi să se întoarcă din nou pe plajă, pe drumul de ţară, printre ciulini şi tufe de pelin. Să construiască un castel de nisip, să treacă un vapor şi să o salute sunând din sirenă. Un timp privi pe geam, trecătorii, staţia de tramvai umplându-se de oameni.

Când cursul se termină, se întâmplă ceva. Îşi văzu colegii întorcându-şi unii spre alţii feţele nedumerite. Unii nu auziseră, alţii râdeau pe sub mustaţă. „Ce-a zis?" „Ce-a zis, mă?" zburau şoaptele, în aerul clasei. „Îl întreb!" zisese Răzvan şi se ridicase în picioare. „Domnule profesor, dacă vreţi să repetaţi. Aici în spate nu s-a auzit" În liniştea care se lăsase, vocea profesorului Aristide răsunase limpede, ca şi cum ar fi rostit formula de calcul a mediei armonice: „Am spus:

cerul e un fluture albastru" „Asta face parte din curs?" întrebă Săvescu, şeful de an cu vocea dulceagă, îndatoritoare cu care se adresa profesorilor ca să pară cât mai interesat. Singurul lui vis părea să fie învăţarea oricărui curs picat în mână. Profesorilor le plăcea asta, dar Aristide îi dăduse notă mică la parţial şi Săvescu îl ura feroce. „Trebuie să notăm?" adaugă el, mieros. „Da, face parte din curs. Notaţi, spuse Aristide, dacă nu ţineţi minte".

Până la sesiune mai erau două săptămâni. Tot atâtea întâlniri cu profesorul Aristide, încheiate de fiecare dată la fel: „Cerul e un fluture albastru" Studenţii făcuseră un salut din cuvintele astea. Le rosteau când se întâlneau pe hol, izbucnind în hohote de râs. „Şi-a luat câmpii, de atâta statistică" Unii sperau să dea examenul cu altcineva. Cu Săvescu în frunte, o delegaţie se duse la decan. Zvonul se răspândise în oraş. Se ţinu un consiliu profesoral, dar nu se ajunse la o măsură concretă. Grupa Corinei fu prima care dădu examenul cu Aristide. Şi ultima. Pe toate bileţelele de examen se afla, după o problemă şi un subiect de teorie, o întrebare comună: Ce este cerul? Toţi studenţii care se prezentaseră la examen dădură acelaşi răspuns: „Cerul e un fluture albastru". Aristide îi trecu pe toţi. Afară îl aştepta un reporter de la postul local de televiziune, care era şi corespondent pentru un post privat cu audienţă naţională. La ştirile de seară, Aristide era cunoscut în toată ţara, iar în ziua următoare ajunse din întâmplare pe un canal european, la o rubrică de ştiri amuzante. Când îl internară într-o clinică psihiatrică, profesorul Aristide era un om celebru.

După o săptămână, toată lumea îl uitase. Corina îl vizită de câteva ori la spital. Aristide, puternic sedat, nu părea că o recunoaşte. Trecură două luni până îl trimiseră acasă. Nu era periculos.

Aristide locuia într-o casă mare, cu o grădină la fel de mare, pe care le moştenise de la părinţi. Stătea singur. Părinţii îi muriseră când el era încă adolescent. Nicio femeie nu intrase în această casă de ani de zile. O vecină încercase odată, venise cu împărţit, dar Aristide îi ieşise repede în întâmpinare în curte şi o ţinuse acolo în picioare, până când ea se hotărâse să plece. Casa îi păru Corinei întunecată şi tristă. Ca şi cum ar fi găzduit un mort, zi după zi. Aristide nu vorbea. Ea îi aducea mâncare, dar el nu mânca deloc la început. Începu să-i vorbească ea. Îi povestea tot ce-i venea în minte, ce i se întâmplase peste zi. Îi făcea semn când era prea obosit. După un timp începu să mănânce, câte puţin. Uneori era imposibil. Era aspru. Rău. O gonea deşi n-ar fi vrut să

plece. Se chinuia. Se ferea să recunoască bucuria pe care i-o aducea prezenţa ei. Corinei îi era milă de el. Deşi de vreo două ori o supărase atât de tare încât se gândise să nu mai vină, se întorsese de fiecare dată. O dată îi răsturnase crăticioarele în care ea îi adusese mâncare. A doua zi îl găsise cuminte, dar pentru nimic în lume nu şi-ar fi cerut scuze.

Nu spusese decât: „Cerul e un fluture albastru". Şi oamenii făcuseră din el o epavă.

La început îi fu foarte greu să vorbească şi ea nu-l forţă deloc. Când veni primăvara, încercă să-l scoată în curte. Nu refuză. Uneori povestea ceva din copilăria lui. De cele mai multe ori nu spunea nimic. Cum ieşise din casă, privise cerul. Şi pentru prima dată, zâmbise.

Cum zilele erau tot mai calde, Corina îl găsea aşteptând-o în curte. Era parcă mai viu, mai prezent. Într-o zi, în timp ce stăteau la masă, îl văzu ridicându-se deodată, repezindu-se la o găleată cu apă de ploaie şi aruncând-o spre gardul dinspre curtea vecină. O femeie ţipă şi începu să drăcuie. Aristide zâmbea mulţumit de sine. Nu-i plăcea să fie spionat. O privea pe Corina mândru. Nici ea nu-şi opri zâmbetul. După un timp în care se foi pe scaun, frământat de cine ştie ce gânduri, Aristide spuse limpede: „Cerul e un fluture albastru" „De unde ştiţi?" îl întrebă liniştită. „Ştiu!" răspunse el „Nu ştiu de unde ştiu, dar ştiu!" zise, supărat. „Dar de când… De când ştiţi? Când aţi aflat?" Aristide se mai calmă. „Ţii minte când v-am spus la curs? Prima dată. Când ai venit tu cu o mâţă şi n-ai scris nimic două ore. Ştii?" „M-aţi văzut?" „He-he! râse el. Totul se vede!" După ce se amuză de uimirea ei, continuă. „Era o zi frumoasă. Plouase în ajun. Abia am ajuns până la poartă din cauza melcilor. Umpluseră aleea. Pe stradă mirosea a mâncare de cartofi, cu mărar şi dintr-un nor m-au picurat câţiva stropi. Şi era un nor atât de mic! Când am mai privit o dată în sus, dispăruse. Rămăsese cerul albastru şi cu cât îl priveam mai mult cu atât înţelegeam mai bine că el nu e decât un fluture şi că noi stăm sub aripa lui. Ocrotiţi". Tăcu. Corina nu ştiu ce să-i spună.

A doua zi îl găsise în camera lui, căzut lângă pat, fără cunoştinţă. Era îmbrăcat frumos. Îşi luase sacoul, avea cravată, se bărbierise. Gemea abia auzit. „Nu se moare aşa uşor!" se încurajase singură. Chemase Salvarea şi se întorsese lângă el. Murise ţinând-o de mână, uşor, ca şi cum ar fi adormit. Ea ieşise în curte. În aşteptarea doctorului. Era spre prânz. Un foşnet uriaş, înspăimântător se auzi şi

Corina se gândi că nu poate fi decât suflul unei explozii. Se auziră ţipete, oamenii ieşeau la porţi, strigând unii la alţii. „A explodat combinatul chimic!" ţipă o femeie. Stăteau toţi, cuprinşi de spaimă. Simţeau pericolul, dar nu ştiau ce e, de unde vine, cum să se ferească şi panica pusese stăpânire pe ei. „Aoleuuu!" urlă o femeie, arătând cu mâna în sus „Doamneee!". Şi atunci toţi văzură cerul apropiindu-se înspăimântător şi se prăbuşiră la pământ. Începu apoi să se îndepărteze. Şuieratul deveni mai slab. Se ducea tot mai departe. După un timp pe care nimeni nu-l mai ţinuse, rămase din el doar un fluture albastru. Bătu din aripi, până când dispăru cu totul. Deasupra lor văzură Golul.

Se bucura că ziariştii o găsiseră înaintea serviciilor secrete. Fugise la mare, departe de măsurile speciale de securitate, medicale, ecologice, departe de agitaţia politicienilor, a oamenilor de ştiinţă, departe de agonia omenirii. Se apropiau, cu camerele de luat vederi, cu microfoane şi reportofoane, ca o haită. Sigură de ea şi puternică, altă dată. Destul de speriată acum, sperând fără să ştie ce. Îşi amintiseră de Aristide. Aflaseră de ea. Îi spusese ceva? Înainte de a muri? De ce fugise?

Pescăruşii dispăruseră. Pe mare pluteau peşti morţi. Briza mirosea urât. În oraşe era şi mai rău. Soarele dogorea. Pământul nu mai era un spaţiu ocrotit.

O înconjurară curioşi, obosiţi. Îşi făceau şi acum meseria, unii cu patimă, alţii plictisiţi, bucuroşi că o găsiseră. Ce le putea spune? De unde ştiuse Aristide? Ce ţi-a spus? Ce urmează? Ce se va întâmpla cu noi? Ştii ceva? Ce ştii?

„În ultima zi, l-am găsit îmbrăcat elegant. Îşi luase sacoul, cravata, era bărbierit. M-a primit zâmbind. Vreau să-ţi arăt ceva, mi-a zis. M-a luat de braţ şi m-a dus în curte. Mirosea a lavandă. Părea fericit". Îi plăcea jocul. Micile detalii, verosimile, spontane, nevinovate erau importante în construirea şi susţinerea unei minciuni. „Apoi cerul a zburat şi profesorul Aristide a intrat în casă. S-a întins pe pat. A închis ochii. Respira tot mai greu. L-am întrebat: domnule profesor, ce se va întâmpla cu noi?" Îşi scoase o ţigară. „Aveţi răbdare, mi-a spus. Cerul e acum o omidă". Îşi aprinse ţigara, trase un fum şi-i dădu drumul. „Atât?" întrebă unul din reporteri. Corina privi pe rând în camerele de luat vederi, apoi în zare. „Atât. Cerul e o omidă" spuse, cu un aer grav. Era plăcut să flirtezi cu întreaga omenire.